

12. JEŽÍŠ JE VŠEMI DUCHOVNÍMI VĚCMI

Naše evropské myšlení odkojené antickou filosofií, romantismem a francouzskou revolucí je tradičně zaměřené na výkon, kariéru a na zidealizované cíle. Takové myšlení asi těžko pochopí, že zvítězit můžeme také tak, že prostě skončíme se svým vlastním výkonem ve všech duchovních VĚCECH a otěže života předáme plně do rukou Ježíše Krista.

Watchman Nee napsal jednu útlou knížku, která se jmenuje: „Kristus je všemi duchovními věcmi“. To by měl být jeden ze základních atributů naší nové identity v Kristu.

Watchman Nee učinil takový objev: Je-li jaká duchovní „VĚC“ ve vesmíru, a je z NEBE a ne z temnoty, je vždy VĚCÍ Živého Boha. Tedy dá se říci, že všechny tyto VĚCI jsou také živé a proto musí nějak souviset přímo s osobou Ježíše Krista.

V Písmu čteme, že Kristus je náš život, naše spasení i posvěcení, náš pokrm, uzdravení i moudrost a pravda atd. atd., to všechno jsou nějaké duchovní VĚCI.

Watchman Nee říká, že Kristus jsou i naše proměněné vlastnosti. Zdrženlivost, trpělivost, zbožnost, sebeovládání apod. Když to ještě nevíme, nebo si to plně neuvědomujeme, tak prý žádáme po Bohu jen ty VĚCI a ne jeho samého a pak také dostáváme jen ty VĚCI.

My prosíme třeba o trpělivost, abychom třeba vydrželi nehádat se v práci se svým šéfem, Bůh se slituje a dá nám tu trpělivost. Ta nám ovšem nevydrží, protože je to jenom VĚC a ještě v ní není Kristův život. Bůh chce, aby se naše trpělivost stala osobou Ježíše Krista.

Až když se Kristus ujme naší netrpělivosti a naše Trpělivost se stane osobou, pak teprve zvítězíme nad svou netrpělivostí a můžeme se posunout dál a pozvat Ježíše do další neproměněné oblasti svého života, třeba do vztahu k penězům, k politikům, k sexu apod.

Mám za to, že základní principy učení Watchmana Nee jsou stále aktuální, ba je dokonce lze stále ještě dál rozšiřovat, prohlubovat a vylepšovat.

Někdo z charismatiků (a možná i z katolíků) by mohl říci: „To přece všechno už dávno víme a usilujeme o to, vždyť vydáváme Kristu každou oblast svého života.“ Je však třeba se zastavit a správně definovat co tím máme na mysli a co potom vyznáváme a co je skutečná realita. Něco jiného je vydávat svůj život (oblast života) do Božích rukou a něco jiného je všechny atributy své víry učinit osobou, včetně té víry samé a jejího vyznání.

Něco jiného může být: „mít Boha na prvním místě ve svém životě“ a něco jiného bude: „zemřít své staré přirozenosti, skončit se svým duchovním i morálním výkonem a tak umožnit Kristu, aby se skrze svého Ducha v nás stal naší novou, osobní identitou“.

Je třeba se zastavit a uvědomit si, jestli náhodou nemáme jenom VĚCI místo Krista samotného. Vždyť nejde jen o nějaké idee nebo představy, ale o osobu. Pokud logika našeho myšlení bude stále v zajetí antického kulturního dědictví humanismu, romantismu a osvícenství, pak se může stát, že budeme mít stále tendenci si na první místo ve svém životě (v mysli) stavět jen ty nejvznešenější ideály, jaké jsme si jen schopni vymyslet, (jako třeba: „Aby byl na celém světě mír!“ apod.), které pak ale v každodenním životě nežijeme a odkládáme na neurčito. Totéž bychom neměli dělat s Kristem.

Zkypřená půda - postmoderna

My dnes nemusíme složitě vymýšlet nějakou novou kulturu myšlení, když naše dědictví antiky selhává. Bůh sám se o novou kulturu postaral. Bůh nám dal postmodernu, podobně jako Lutherovi renesanci. Není třeba ji studovat, není třeba se ji nějak učit, stačí jen trochu pozorovat, jak přemýšlí a jak se chová současná civilizovaná mládež.

Evropské postmoderní myšlení, se teď samo spontánně zbavuje starých klišé a prázdných frází, všech těch pozůstatků a nánosů po nenaplněných ideálech a klamných ideologiích minulosti. Někteří tuto dobu nazývají - „**doba post-ideologická**“.

Postmoderní člověk nemá rád žádné ideologické tendence ve společnosti, např. nepůjde do kavárny s cedulí „Pouze pro bílé!“, připadal by si ošizen o nové příležitosti zajímavých setkání s „barevnými“. Pravdivá je pro něho jakákoliv „opravdově prožitá událost“.

Bůh rozsévá své Slovo jako zrna do každé půdy, která se naskytne, dokonce i na skálu. Postmoderna není tím Slovem, ale je tou zkyplenou půdou, která je připravena dychtivě přijímat rozsévané Slovo. My stále očekáváme „Probuzení“ z NEBE a Bůh nám mezi tím zkyplil půdu na ZEMI přímo pod nohama.

My v Kristu a Kristus v nás

Při psaní této kapitoly mi to nedalo a znovu jsem se podíval i do jiných knížek Watchmana Nee, které mám doma a zjistil jsem, že se těmito otázkami zabýval vlastně neustále.

V knížce „Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův“ jsou dokonce na toto téma zvláštní kapitoly: „**My v Kristu**“ a jiná kapitola „**Kristus v nás**“. Watchman Nee v tom viděl skrytý proces, který prý nelze otočit. Nejprve my musíme zůstat v něm, aby on mohl začít žít v nás.

Víme, že v okamžiku znovuzrození z Ducha svatého, jsme byli přeneseni z hájemství Adamova do hájemství Kristova. Tím jsme v něm a máme jeho duchovní identitu.

To se týká celé naší minulosti a přítomnosti.

Naopak Kristův život v nás se týká už i naší budoucnosti. To je třeba vysvětlit:

Dále je třeba, abychom v něm ne jen zůstávali tak, jako kdysi v Adamovi, ale abychom v něm dál rostli do jeho **charakteru nebešťana**.

Je hodně křesťanů, kteří jsou v Kristu, ale je jen málo těch, ve kterých také žije Kristus.

Také toto souvisí s naším tématem první věty Bible ve vztahu NEBE a ZEMĚ.

Kdo je v Kristu, Je v jeho těle (církvi) a týká se ho veškeré Kristovo POZEMSKÉ DÍLO, včetně zkrřžování a zmrtyýchvstání. Kdo má však v sobě také i Kristův život, ten už začíná vrůstat do jeho NEBESKÉ PODOBY.

Watchman Nee vycházel z prorockého zjevení, kterého se mu dostalo:

Máme možnost duchovní teleportace v čase oběma směry, co se týče naší smrti i života.

Pokud jsme teď spojeni s Kristem (tak jako před tím s Adamem), zemřeli jsme spolu s ním na kříži, nebo také Ježíš na kříži už v minulosti zemřel za nás naší smrtí.

To zná dnes většina znovuzrozených křesťanů.

V opačném směru z budoucnosti do přítomnosti je Duch svatý připraven teleportovat do nás Kristův život přímo z NEBE, z naší vlastní budoucnosti, která je tam pro nás již teď připravena a skrze Ducha svatého už teď zpřístupněna. To ale ve své víře dnes prožívá v církvi jen málo kdo(?).

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřžován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. **Řím. 6:6**

Tento verš dnes chápeme poměrně snadno. Naše zkrřžování spolu s Kristem v minulosti před 2000 lety je relativně srozumitelnější teleportací duchovních VĚCÍ do přítomnosti.

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.

Kol. 3:3

Toto skrytí našeho života spolu s Kristem v NEBI už možná každý nevezme tak snadno, může to být pro něho jako nějaké sci-fi a přesto je to přesně podle Písem. Je to důležitý nástroj k naší nutné proměně v nebešťana, nástroj k našemu „**zmotylovatění**“.

Teleportovat v čase lze nejen naše hříchy a smrt na Kristův kříž do minulosti, ale i naše plné uzdravení a proměněný život z naší budoucnosti v NEBI zpět na ZEM do nás.

Identitální panika

To, co teď čím dál více postihuje a sužuje současnou společnost někteří pozorovatelé nazývají „identitální panikou“ (post-identitální doba). Bible tuto situaci popisuje v události po pádu Bábelské věže ve Starém zákoně. Babel prý znamená „zmatek“, tedy také taková identitální panika, která nastala bezprostředně po zmatení jazyků.

Dnes to už není zmatení jazyků, ale zmatení pojmů a dílčích pravd v chaosu narůstajícího

množství všelijakých protichůdných tvrzení a návodů na život a z toho pramenící ztráta identitální příslušnosti k nějaké trvalé životní jistotě.

O postmoderní „identitální panice“ lze dnes říci totéž, co Písmo říká o HŘÍCHU a milosti. Tam kde se rozhojňuje identitální panika, tam se tím více začne uplatňovat a prosazovat identitální jistota v Kristu.

Některé církve by se dnes měly zaměřit ne jen na duchovní dary a delegovanou Boží moc, ale i na učení o smrti starého člověka v nás a vrůstání do plnosti Kristova charakteru v jeho nebeské identitě, kterou jsme obdrželi už při svém obrácení a znovuzrození.

Žádný z dosavadních zdrojů nových myšlenek včetně Watchmana Nee však stále ještě neodpovídá na mou základní otázku této knihy – jak počáteční Boží záměr se Stvořením s předem nastaveným rozdílem mezi NEBEM a ZEMÍ určil původní postavení člověka před Bohem jako pozemšťana a jakou vlastně roli v tom sehrál HŘÍCH?

Zbavil HŘÍCH Adama nebeské svatosti, se kterou byl již od počátku stvořen, nebo ho zbavil jen jeho původní přirozené způsobilosti nastoupit proces proměny z pozemšťana v nebešťana, který ho teprve k té pravé nebeské svatosti měl dovést?

Jsem si jist, že ani Adam jako bezhříšný pozemšťan ještě nebyl hotovým nebešťanem, jinak by už nezhřešil. Jenom Kristus sám je zdrojem všech duchovních věcí člověka.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Je-li jaká duchovní „věc“ ve vesmíru, a je z NEBE a ne z temnoty,
je vždy věcí „živou“, neboť pochází od Živého Boha Stvořitele.
Všechny tyto věci proto nutně souvisí přímo i s osobou živého Krista.

Až když se Kristus sám stane naší trpělivostí,
pak teprve zvítězíme nad svou netrpělivostí
a můžeme jít dál a pozvat Ježíše do další neproměněné oblasti svého života.

Kdo je v Kristu, je v jeho těle (církvi) a týká se ho celé jeho POZEMSKÉ DÍLO.
Avšak v kom žije Kristus, má v sobě jeho život a již vstoupil do jeho „NEBESKÉ identity“.

Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, ...
Řím. 6:6

Naše zkřižování spolu s Kristem je relativně snadno srozumitelná
teleportace duchovních VĚCÍ z minulosti do přítomnosti.

Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.
Kol. 3:3

Tuto teleportaci z budoucnosti (Z NEBE) už možná každý nepochopí tak snadno,
ale je to také z Písma a podle Boží vůle. Je to nástroj k naší nutné proměně v nebešťana.

A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost,...
Řím 5:20

O postmoderní tzv. „identitální panice“ lze dnes říci totéž, co Písmo říká o hříchu:
„Tam kde se dnes stále více rozmáhá identitální panika,
tam se tím více začne uplatňovat a prosazovat identitální jistota v Kristu.“